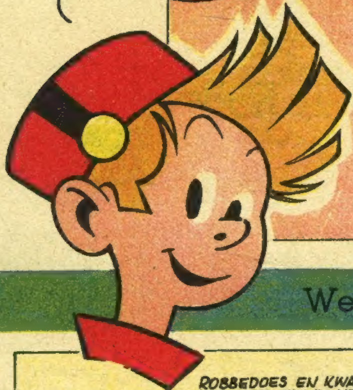
ROBBEDOES

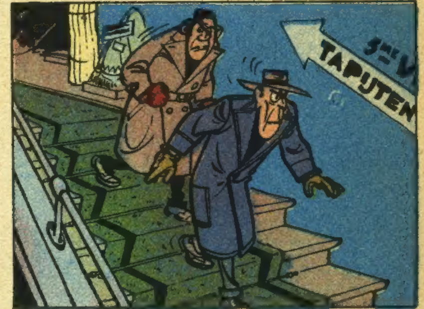
Weekblad. - 15e Jaargang. - Nr. 669. - 22 Januari 1953. - 24 blz.

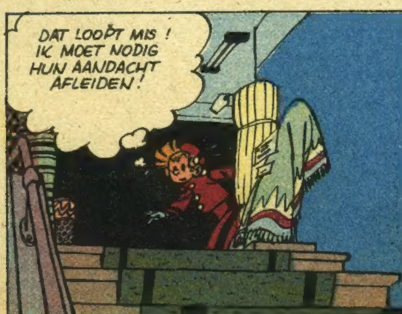
ROBBEDOES EN DE TARBOTMOTOREN

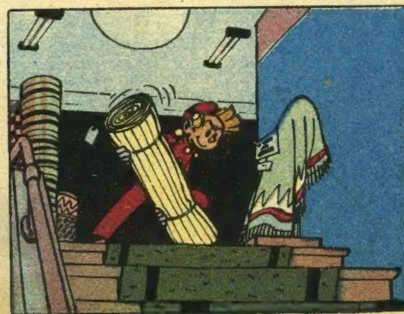
ROBBEDOES EN KWABBERNOOT ZIJN IN HET BEZIT VAN SOMMIGE PLANNEN VOOR EEN WAGEN DIE EEN OMMEKEER IN DE TECHNIEK BELOOFT. DEZE WORDT DOOR DE TARBOTFABRIEKEN UITGEWERKT. TWEE VRIENDEN MOETEN DEZE PAPIEREN BIJ DE RENNER MARTIN BEZORGEN. MAAR HANDLANGERS VAN DE CONCURRENTIE ZITTEN HEN OP DE HIELEN.

LUCKY LUKE

LUCKY LUKE KOMT IN GREENVALLEY AAN, WAAR DR. DOXEY ZIJN BEFAAMD ELIXER VERKOCHT HEEFT.

"DR. DOXEY'S ELIXER"!... IK SNAP HET AL !... DIE KWAKZALVER HEEFT HET HELE PLAATSJE VERGIFTIGD MET ZIJN BROUWSEL !...

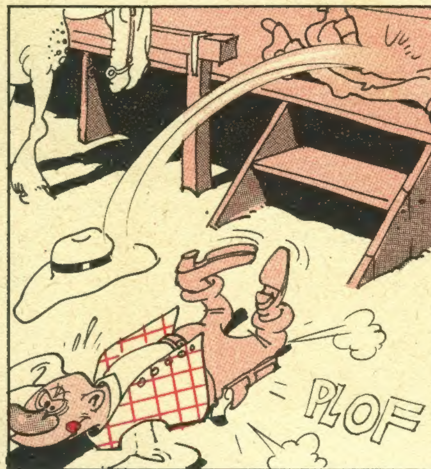
ELIXER VAN DR. DOXEY

NOG EEN SLACHTOFFER ZEKER... IK HOOR IEMAND VRESELIJK ROCHELEN EN HIKKEN...

HIK!

NEE... HET IS DE SHERIFF... STOMDRONKEN !...

HIK!

U HEEFT U TOCH NIET BEZEERD, HOOP IK ?... NIETS GEBROKEN, SHERIFF ?...

EVEN KIJKEN !

NEE, NIETS GEBROKEN, GODDANK... EEN TEUGJE HIERVAN KIKKERT ME WEL OP... BIJ MIJ ZULLEN ZE ER NOOIT IETS ANDERS INKRIJGEN DAN DIT ! **HIK!**

SCOTCH WHISKEY 100% PROOF

MAAR, SHERIFF... DIE GIFTMENGER MOET GEPAKT WORDEN VOOR HIJ NOG VERDERE SLACHTOFFERS MAAKT !

WAT GEEFT HET ? DIE KNOEIER IS UITGEKNEPEN EN NIEMAND WEET WAARHEEN... HIK!

MAAR IK BEN HEM TEGENGEKOMEN... IN FAIRBANK ZAL HIJ PROBEREN ZIJN ROMMEL TE LOZEN... HIER, VERKOOP UW KNOL AAN MIJ EN IK BEZORG U DIE SCHOBBEJAK THUIS, AAN HANDEN EN VOETEN GEBONDEN !

HIK!

AKKOORD... MAAR HET GAAT ME AAN HET HART VAN HEM TE SCHEIDEN... WE KONDEN ZO GOED OVERWEG... "ZIGZAG" EN IK HEBBEN DEZELFDE SMAAK ! **HIK!**

"ZIGZAG" ?...

WALGELIJK ! WAT EEN ADEM ! DAT DIER IS AL EVEN ERG AAN DE DRANK VERSLAAFD ALS ZIJN BAAS !...

HIK

SALOON

50

265

HET SPEURDERSWERK VAN Jan KORDAAT

DE DODENDE STRAAL

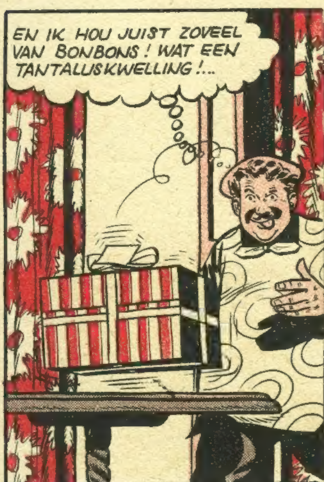
DE BENDE HEEFT STAGMUS' HUIS IN DE LUCHT LATEN SPRINGEN. EEN LOOPJONGEN KOMT EEN DOOS BIJ KORDAAT BEZORGEN.

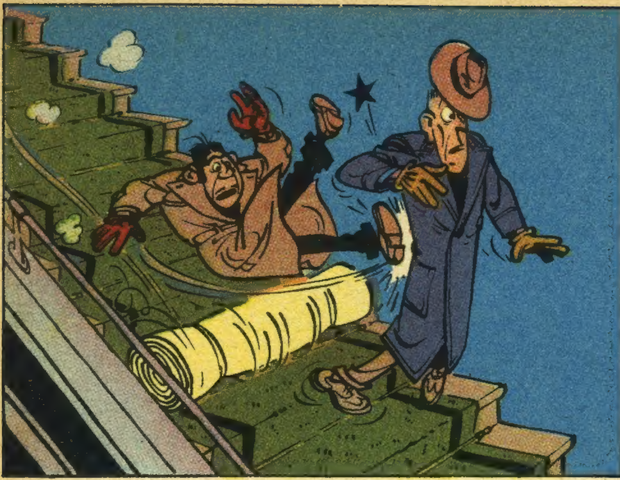

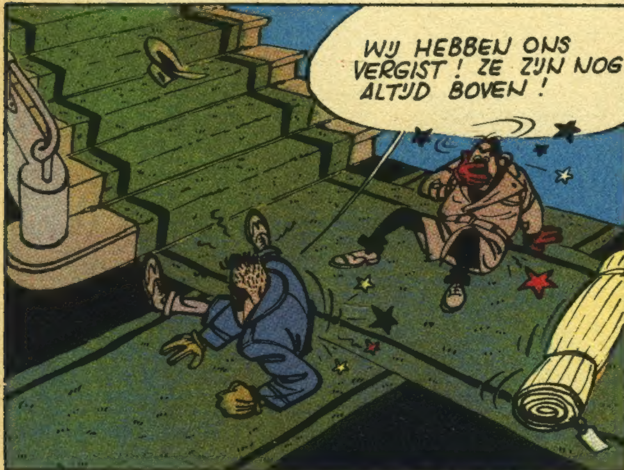

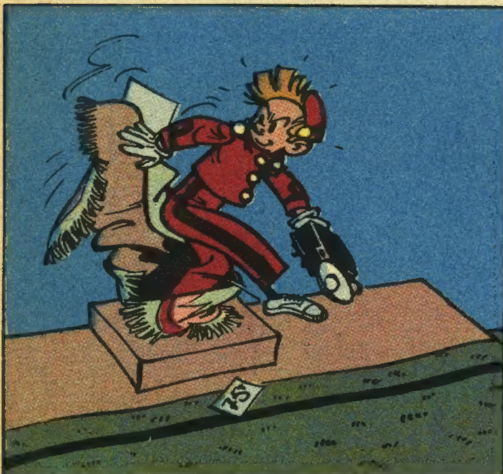

BROM
BOEM

WIJ HEBBEN ONS VERGIST ! ZE ZIJN NOG ALTIJD BOVEN !

ZE DENKEN DAT ZE SLIM ZIJN ; MAAR...
EEN VER-SLIJPEND ARTIKEL
75
5e VERDIEPING TAPIJTEN

PSST... PSST.... KWABBERNOOT... HIER IS ROBBEDOES... PSSST....

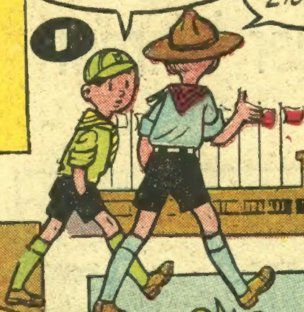

PSST... PSST... HIER !

ZO VLUG MOGELIJK WEG... MAAR DIE ARME KOGELS...
MANTELS

8
HA, ZIJ ZIJN HET!....
ZEG, WEET JE WAT WE KONDEN DOEN...

WIE WEET HET?

MAAR WETEN JULLIE HOEVEEL LANDEN ER BLAUW-WIT-ROOD IN HUN VLAG HEBBEN?...

KUNNEN JULLIE ZE IDENTIFICEREN?

WETEN JULLIE HET? EN VAN WELKE LANDEN ZIJN ZE?....

(Oplossingen bladz. 12.)

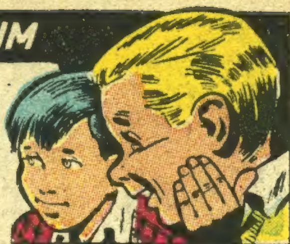

WELKE ZIJN HET? EN WAAR BEVINDEN ZE ZICH?

UIT DE VERHALENTROMMEL VAN OOM WIM

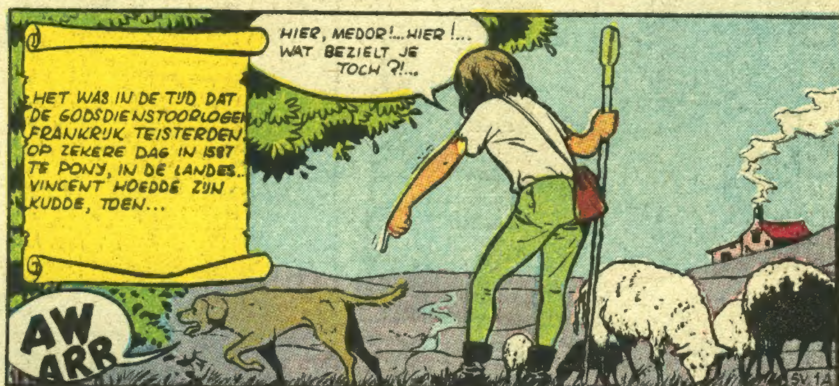
Meneer Vincent

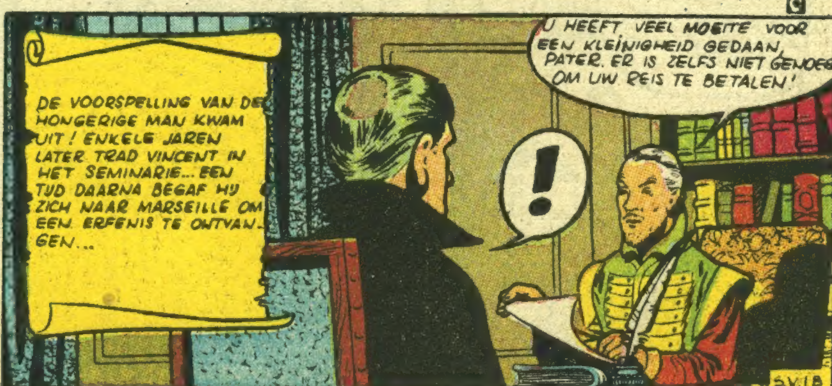

EN DEZELFDE DAG...
KOM MEE MET MIJN SCHIP TOT NARBONNE! DE WIND ZIT GOED, WE ZULLEN ER VANAVOND AL ZIJN!

VINCENT STEMDE TOE... EEN UUR LATER GING HIJ AAN BOORD, EN...

HET SCHIP KOOS ZEE MAAR PLOTSELING...

ALARM... BARBARIJSE SCHEPEN AAN BAKBOORD! PIRATEN! WE ZIJN ERAAN!...

DE VLUGGE MOORSE FELOEKEN ZETTEN ALLE ZEILEN BIJ EN HALEN HET SCHIP IN DE PIRATEN ENTEREN...
SV.2A

DE BEMANNING ZWICHT VOOR DE OVER MACHT EN GEEFT ZICH OVER...
JULLIE ZULLEN GOEDE SLAVEN WORDEN! HA! HA! HA!... KOERS NAAR BARBARIJE(?)
(?) AFRIQUE DU NORD.

DE MOREN WENDEN DE BOEG NAAR TUNIS... DRIE DAGEN LATER GAAN DE GEVANGENEN AAN LAND EN WORDEN NAAR DE SLAVENMARKT GEBRACHT...
WIE WIL DEZE SLAAF KOPEN?

IK!... DIE ZAL IN IEDER GEVAL MIJN VIS NIET STELEN!...
AH! AH! AH! AH!

ENKELE DAGEN LATER...
DOMOOR!... EEN MOOI KOOPJE HEB IK AAN JOU! IK ZAL MIJN BEST DOEN OM JE KWIJT TE RAKEN!

DEZELFDE AVOND...
KOOP DIE SLAAF VAN MIJ, HEER! HIJ KOMT VAN EUROPA ZOALS U EN IS EEN PRIESTER!
EEN PRIESTER?!... DAN KOOP IK HEM...
SV.2B

IK WAS OOK EEN CHRISTEN, SLAAF, MAAR NU BEN IK MOHAMMEDAAN... DENK DAAR VOORAL AAN!
GOD VERGEVE HET JE !...

EN IK MAAK ME STERK EEN PRIESTER TOT ALLAH'S LEER TE BEKEREN!
NOOIT!.. LIEVER STERVEN DAN GOD TE VERLOOCHENEN!

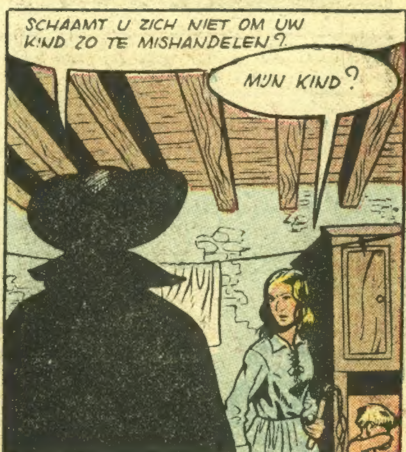
MAAR VINCENTS NIEUWE MEESTER HAD BUITEN DIENS MOED EN ZACHTHEID GEREKEND.
U HEBT EEN GROTE ZONDE BEGAAN DOOR UW GODSDIENST TE VERLOOCHENEN!

JE VERGEET SLAAF, DAT IK JE HEER BEN!
IK KEN MAAR EEN HEER, EN NAAR DIE HEER WIL IK U TERUGBRENGEN!

TIEN MAANDEN LATER GAF DE AFVALLIGE ZICH GEWONNEN VOOR HET GELOOF VAN VINCENT EN VLUCHTTE MET HEM NAAR FRANKRIJK...

TE AVIGNON WERD VINCENT DOOR DE VERTEGENWOORDIGER VAN DE PAUS ONTVANGEN. DIE HEM NAAR ROME STUURDE OM ZIJN STUDIES TE VOLTOOIEN....
SY. 3A

ALS PRIESTER GING HIJ NAAR PARIJS.... OP ZEKERE DAG...
HELP!... HELP!... NEE... SLA ME NIET MEER!
WAT BETEKENT DAT?

OH!

SCHAAMT U ZICH NIET OM UW KIND ZO TE MISHANDELEN?
MIJN KIND?

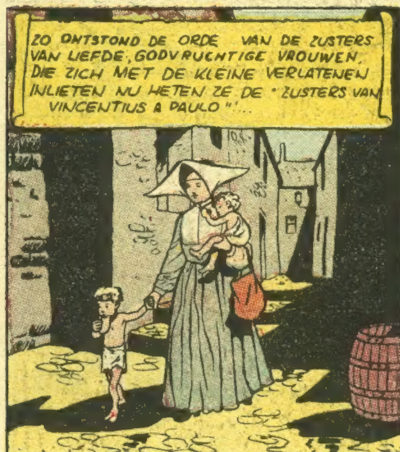
IK HEB DIE DEUGNIET VOOR 12 STUIVER GEKOCHT EN HIJ WIL NIET WERKEN!...
GEKOCHT!... VRESELIJK!...

NU, DAN NEEM IK DAT ARME KIND VAN U OVER!...
??!..

KOM, VENTJE!... IN 'T VERVOLG ZAL IK VOOR JE ZORGEN!
DIE MAN IS BESLIST GEK!

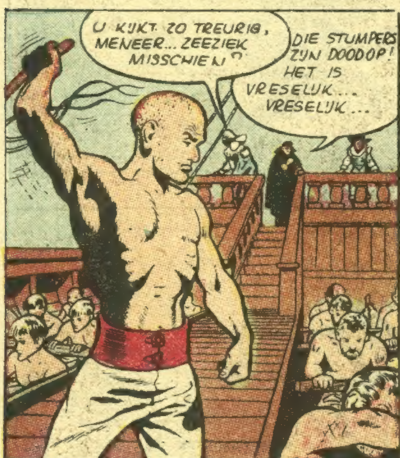

EN MENEER VINCENT BEGON VERLATEN KINDEREN OP TE NEMEN .. MAAR ER WAREN ER ZOVEEL, DAT HIJ HET WERK NIET AF KON... DAAROM BELEGDE HIJ EEN SAMENKOMST MET ENKELE AANZIENLIJKE DAMES IN DE SALONS VAN GONDI...
HONDERDEN VAN DEZE STAKKERTJES WORDEN VOOR ENKELE CENTEN VERKOCHT AAN KWAADWILLIGE MENSEN... IK SMEEK U, HELPT ME DIE ARME KINDERTJES TE REDDEN!

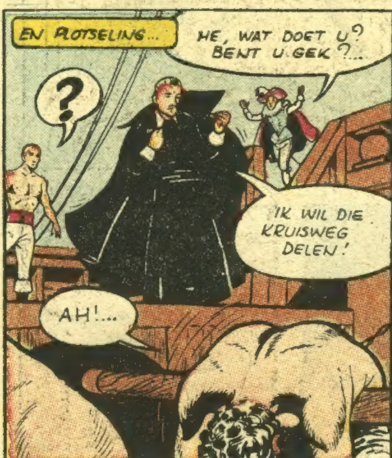

WIJ ZULLEN U HELPEN, MENEER VINCENT... EN VAN GANSER HARTE!
BESCHIKT U MAAR OVER ONZE BEURS...
DAT IS NIET VOLDOENDE. IK HEB UW TIJD NODIG, UW ZORGEN!

ZO ONTSTOND DE ORDE VAN DE ZUSTERS VAN LIEFDE, GODVRUCHTIGE VROUWEN, DIE ZICH MET DE KLEINE VERLATENEN INLIETEN NU HETEN ZE DE "ZUSTERS VAN VINCENTIUS A PAULO"!...

LATER BENOEMDE DE KONING VINCENT TOT AALMOEZENIER VAN DE GALEIEN... VINCENT AANVAARDDE ZIJN POST...
WELKOM AAN BOORD, MENEER DE AALMOEZENIER... WE LICHTEN ZO HET ANKER!

EEN UUR LATER STAK DE GALEI IN ZEE...
S.V. 4A

U KIJKT ZO TREURIG, MENEER... ZEEZIEK MISSCHIEN?
DIE STUMPERS ZIJN DOODOP! HET IS VRESELIJK... VRESELIJK...

EN PLOTSELING...
?
HE, WAT DOET U? BENT U GEK?...
IK WIL DIE KRUISWEG DELEN!
AH!...

EN MENEER VINCENT GING ZITTEN TUSSEN DE GALEIBOEVEN EN ROEIDE MET HEN...
GA WEG! ERUIT! WEG DAAR!
NIET WANHOPEN, VRIENDEN... IK ZAL EEN GOED WOORD VOOR JULLIE DOEN!

ZODRA HIJ AAN WAL IS BEGEEFT VINCENT ZICH ONMIDDELLIJK NAAR DE HERTOG DE GONDI, DE GENERAAL VAN DE GALEIEN...
IK HEB AFGRIJSELIJKE DINGEN GEZIEN OP UW GALEIEN, HERTOG!... HET IS UW PLICHT VAN NAASTENLIEFDE HUN LOT TE VERZACHTEN!

... UW PLEIDOOI HEEFT ME ONTROERD... U HEEFT MIJN STEUN... NIETS ZAL U ONTBREKEN OM DE NOOD VAN DE VEROORDEELDEN TE LENIGEN!
M. Tacq.

ZO ONTSTOND EEN ANDER EN BEWONDERENSWAARDIG WERK VAN SINT VINCENTIUS: "DE MISSIE", DIE HULP EN STEUN ZOU BRENGEN OVERAL WAAR ZIEKTE EN NOOD HEERSTE!... DIE WERKEN ZIJN NU OVER DE HELE WERELD VERSPREID. HET LEVEN VAN SINT VINCENTIUS ZAL ALTIJD HET MOOISTE VOORBEELD BLIJVEN VAN NAASTENLIEFDE!....
S.V. 4B

DE BAARD EN DE KALE

DE SCHAT VAN ALARIK

DOOR WILL – TEKST VAN L. BERMARR

KORTE INHOUD

De Baard heeft het kostbare document teruggevonden, samen met z'n vrienden de Kale en professor Baterloff. In Calabrië bestuderen geheimzinnige mannen de foto van de professor...

BROEDERS, LATEN WE ONS DE VOORSPELLING VAN VOSTRATUTIUS HERINNEREN. ALS DE SCHENDENDE HAND 'S KONINGS GRAF BEROERT, VERZINKT CALABRIË IN DE GROND!

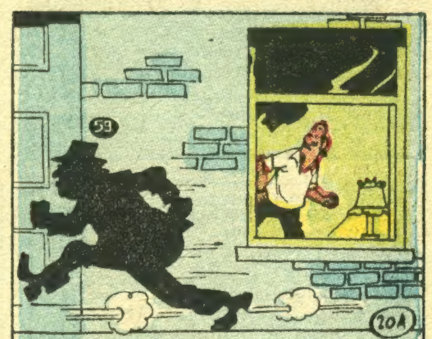

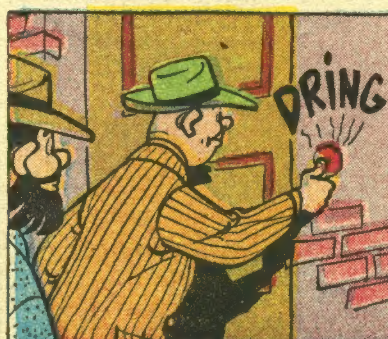

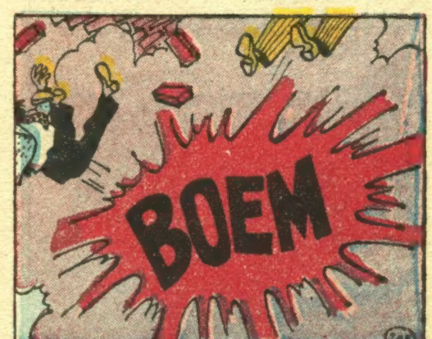

SNUFFELTJE VERTELT...

WIE NERO EIGENLIJK WAS...
Voor NERO uit Gent.

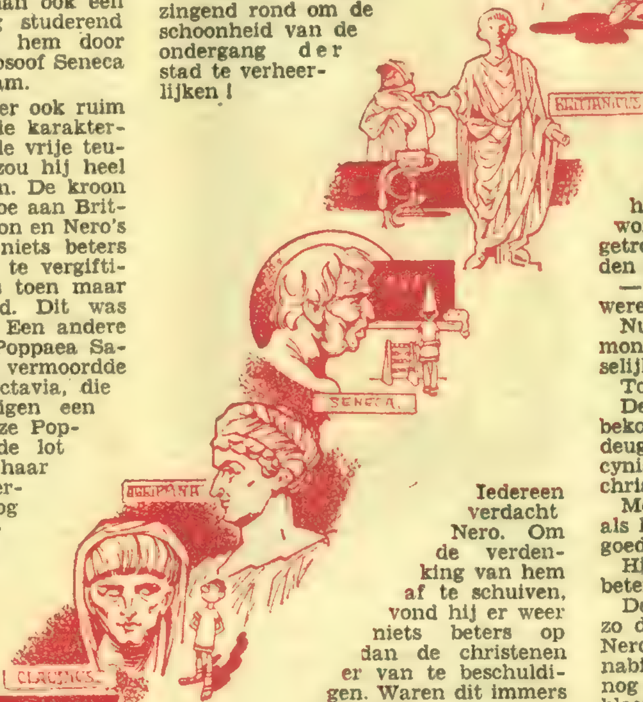
Nu er weer films gedraaid worden met Nero er in, komt deze dikke Romeinse keizer opnieuw in het centrum van de belangstelling te staan ! Voor ons is zijn naam berucht en onafscheidelijk verbonden aan de eerste christenvervolging. En we vragen ons nog altijd af, hoe iemand, die toch zo'n goede opvoeding genoten had, tot dergelijke gruwelijkheden in staat bleek. Hier volgt een beknopte levensbeschrijving van de imperator.

Nero werd in 37 te Antium geboren. Hij was de zoon van Domitius Aenobarbus (of vertaald : « koperbaard ») en van Agrippina de Jonge. Agrippina huwde later met keizer Claudius, en die was zo goed, Nero als zijn zoon aan te nemen. Het was dan ook een flink werkend en ijverig studerend knaapje, dat zijn lessen, hem door Burrus en de beroemde filosoof Seneca gegeven, zeer ter harte nam.

De jonge Nero was echter ook ruim voorzien van minder mooie karaktertrekken en alras gaf hij de vrije teugel aan zijn driften. Zo zou hij heel graag keizer geworden zijn. De kroon kwam echter rechtmatig toe aan Brittanicus, 's keizers eerste zoon en Nero's halfbroer. Nero vond er niets beters op dan Brittanicus maar te vergiftigen ! De moordenaar was toen maar amper achttien jaar oud. Dit was slechts zijn eerste moord. Een andere volgde spoedig. Om met Poppaea Sabina te kunnen trouwen, vermoordde hij zijn eigen gemalin Octavia, die volgens de geschiedkundigen een brave vrouw was. Ook deze Poppaea zou weldra eenzelfde lot ondergaan : hij schopte haar dood ! Zijn beroemde leermeester Seneca — nu nog door onze studenten « geliefd » — werd eveneens het slachtoffer van de keizer - moordenaar !... Nero maakte het zo bont en deed zo excentriek, dat men hem voor krankzinnig hield, en toch was hij een intelligent man van hoge ontwikkeling. Hij was echter een heiden — onthoud dat goed — en hij droomde van grootse daden. Hij besefte echter heel goed, dat hij geen genie was en dus niet geniaal kon zijn. Dit besef bedroefde en verbitterde hem. Bij gebrek aan het geniale zocht hij het toen maar in het buitensporige !

Of de beruchte brand van Rome (in 64) zijn werk is, werd nooit volledig bewezen. Wel kan men dit veronderstellen... Onze Nero waande zich een dichter, want hij schreef verzen. Toen deze gruwelijke brand de stad teisterde, trok hij — in plaats van hulp te bieden — met de lier in de hand en verzen zingend rond om de schoonheid van de ondergang der stad te verheerlijken !

Iedereen verdacht Nero. Om de verdenking van hem af te schuiven, vond hij er weer niets beters op dan de christenen er van te beschuldigen. Waren dit immers niet de « revolutionnairen » en zondebokken van die tijd ? Kwamen zij niet de gemoedsrust storen van de op « brood en spelen » azende Romeinen ?

Zo ontketende hij de eerste christenvervolging. Een groot getal van hen werd voor de wilde dieren geworpen. Velen werden met pek bestreken en dienden... als levende fakkels bij de verlichting van 's keizers nachtelijke slemppartijen in de tuinen van zijn paleis !

Alsof Nero zich nog niet genoeg in discrediet gebracht had en alsof zijn openbare zedeloosheid hem nog niet voldoende scheen, trad hij weldra op als... liedjeszanger in cabaret-vertoningen en als wagenmenner ! Het is misschien meer door dergelijke fratsen dan door zijn massamoord op de christenen, dat hij het verkorf bij de gezaghebbende Romeinen (die in de christenen ook maar een soort ongewensten zagen).

Gelukkig duurde Nero's rijk niet lang ! Een samenzwering tegen hem werd weliswaar in bloed gesmoord, maar het bevrijdend teken kwam uit Gallië. Een deel van het rijk erkende weldra Galba, de Romeinse gouwleider in Spanje, als keizer. De Romeinse senaat sloot zich bij deze erkenning aan. Nero moest vluchten. Toen hij op het punt stond, gevat te worden, liet hij zich door één zijner getrouwen doden. Zijn laatste woorden waren :

— Wat een kunstenaar verliest de wereld aan mij...

Nu zullen jullie wel denken : zo'n monster moet wel door het volk vreselijk gehaat geweest zijn !

Toch is dat niet waar.

De verworden Romeinen uit die tijd bekommerden zich weinig om een deugdzaam leven. Ze hadden zelfs een cynisch en sadistisch genoegen in de christenmoord.

Merkwaardig is daarbij, dat Nero, als hij zijn wrede buien niet had, een goed en wijs vorst was !

Hij deed vooral veel voor de lotsverbetering van de kleinen en de slaven.

De waarheid is, dat weinig keizers zo door het volk betreurd werden als Nero. Jaren na zijn dood (in 68, in de nabijheid van Rome), werd zijn graf nog onafgebroken door het volk met bloemen gesierd !

Hij was tenslotte een onevenwichtig man, die onbetwistbaar gaven had, maar het slachtoffer werd van zijn vreselijke, goddeloze driften.

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN !

Je trouwe, **SNUFFELTJE.**

HALLO ! HIER R.V.C. !

François J., Hoeilaart. — De leden van de R. V. C.-club interesseren zich voor alles wat de luchtvaart aangaat. Zij bouwen vliegtuigmodellen, stichten plaatselijke clubs, enz.

André Aerts, Tienen. — De R. V. C. is vooral bedoeld om jongens, die veel voor luchtvaart voelen, met elkaar in verbinding te brengen. Als je het kenteken draagt en je ontmoet een rakker, die ook zo'n kenteken draagt, dan weet je dadelijk, dat jullie goede vrienden kunnen worden. Misschien heb je elkaar ook wel iets te leren.

Avontuur IN DE ANDES

door X. Snoeck — geïllustr. door Ref

(2)

Piet De Rijke, een lid van de Rode Vleugel, wordt het leven gered door Dr. Cucharro. Als wederdienst vraagt de dokter, dat hij in het oerwoud een speciaal soort gras zou gaan plukken. In het huis van de dokter wordt Piet als een gevangene bewaakt.

Intussen viel de avond over Guayaquil en Piet De Rijke begon aan zijn vaderland te denken en aan thuis, terwijl de zweetdruppels op zijn voorhoofd parelden... Ginds, naar de haven en de rivier toe verbraken marracas en gitaren met hun rhythmische klanken de zwoele stilte van Guyoquil onder de tropische lucht. Zijn ouders waren zeker doodongerust geweest, vooral de laatste maanden, nu hij geen levensteken meer gegeven had. Tot zijn verbazing stelde hij vast dat hij niet meer buiten Dr. Cucharro's paso gekomen was. En als het wel zo was, dan altijd in een auto, onder geleide van de dokter en diens capataz. En dan waren ze de bergen ingegaan, naar de plantages van de dokter, ver van de wereld, ver van iedere aanraking met een menselijk wezen. Piet De Rijke had niet de gelegenheid gehad aan zijn ouders te schrijven en hen gerust te stellen ten aanzien van zijn lot. Nooit had hij verder iets kunnen laten weten aan zijn oude vrienden, aan de Grote Baas en zijn makkers van de Rode Vleugel.

Toch hadden ze allen gezworen elkaar nooit uit het oog te verliezen. Het was afgesproken dat als een van hen een noodkreet liet horen, de hele Rode Vleugel dadelijk te hulp zou zijn geschoten.

Lang zat Piet De Rijke zo na te denken, terwijl de nacht boven Guayaquil al maar donkerder werd. Toen sprong hij plotseling op de kleine boekenverzameling af die de dokter tot zijn beschikking had gesteld. Hij scheurde het schutblad uit een boek en begon te schrijven.

Hij wikte zorgvuldig zijn woorden, want de plaatsruimte was maar beperkt. Hij vouwde het bladje dubbel, plakte alle randen dicht en schreef er het adres van de Grote Baas op. Maar nu diende deze brief nog Dr. Cucharro's huis uit te komen en op de post gedaan te worden.

Piet De Rijke had in een laatje een geldsommetje gevonden, dat zeker voor kleinere inkopen op zijde gelegd was en in het vergeetboek geraakt. Die briefjes nam hij eruit en rolde ze met zijn brief op. Het geheel maakte hij met een elastiekje vast. Toen naderde hij de deur en deed haar zachtjes open. Het olielampje dat de gang verlichtte tekende de reusachtige schaduw van een der dienaren van de paso op een muur. Deze zat op een stoel op de hoek van de gang. Kennelijk was hij daar als schildwacht gepost en zou hij alarm slaan zodra Piet De Rijke zich verroerde. Deze deed de deur weer toe en verzonk steeds dieper in gepeinzen. Als Dr. Cucharro zoveel voorzorgen nam, dan stonden er vast veel ernstiger belangen op het spel dan het plukken van kruid aan de oever van het Titicacameer. Daarom begeerde Piet De Rijke nog vuriger zijn vrienden nieuws van hem te laten weten.

De ervaring had hem tot voorzichtigheid gemaand en daarom sloop hij langzaam naar het raam en trachtte de binnenhof af te speuren waar dit raam op uitkwam. Dat was maar goed ook, want na enkele minuten zag hij het rood-gloeiende tipje van een sigaret regelmatig op en neer gaan. Hij tuurde nog aandachtiger in de duisternis en herkende tenslotte het schaduwbeeld van de capataz.

Weldra wilde deze een nieuwe sigaret aansteken en het kortflikkerende schijnsel van de luifer onthulde een geweer dat dwars over zijn knieën lag.

« Ze bewaken me als een misdadiger, dacht Piet, of als een veroor-

Wie weet het ?

(Oplossingen van bladz. 5.)

SPEL Nr. 1. — De kleine Larousse geeft er 17.

SPEL Nr. 2. — Vlag I is dat van de UNO. De andere zijn van : A : India ; B : Columbia ; C : Pakistan ; D : Panama ; E : Afghanistan ; F : Haïti ; G : Philippijnen ; H : Syrië ; J : Portugal.

SPEL Nr. 3. — 1 : Land van Wales ; 2 : Mexico ; 3 : Japan ; 4 : Israël ; 5 : Frankrijk ; 6 : Libanon ; 7 : Rome ; 8 : Bern en Berlijn.

SPEL Nr. 4. — 1 : De Eiffeltoren (Parijs) ; 2 : De toren van Pisa (Pisa) ; 3 : Het Parthénon (Athene) ; 4 : De Sphinx (Giset) ; 5 : Het Kapitool (Washington).

SPEL Nr. 5. — **De Mexicaan :** gitaar, het mes, de cactus. — **De Indiaan :** de calumet, de totem, de tomahawk, de teepee, de cactus. — **De Tyroler :** de rugzak. — **De Chinees :** de Boeddha, de opiumpijp, de schoen.

deelde. Ditmaal voelde hij zich werkelijk in gevaar en de gevoelens van erkentelijkheid die hij ondanks alles tegenover Dr. Cucharro bewaard had, slonken weg. Het werd hem duidelijk dat de dokter hem niet tot zich genomen had om hem een dienst te bewijzen, maar om hem te gebruiken bij het verwezenlijken van een of ander onguur plan.

Piet keerde naar de gangdeur terug. Hij zette haar geruisloos op een kier en nam eens poolshoogte. De bewaker zat nog altijd doodstil en was haast onzichtbaar, maar zijn schaduw viel ginds op de muur. De lamp was echter volledig zichtbaar en plotseling grijnsde de jongeman even. Hij greep een zware marmeren asbak en gooide met een nauwkeurigheid die aan lange oefening te danken was de lamp aan scherven, zodat ze uitdoofde.

De schildwacht begon in het Spaans te brullen, maar Piet luisterde er niet eens naar. Hij holde naar de trap toe die boven op een terras uitkwam. Terecht had hij overwogen, dat de dienaren bij het eerste onraad elke doorgang naar het benedenste van het huis zouden versperren en dus ook naar buiten. Daarom was hij dan ook juist in de enige richting gevlucht waar ze er nooit zouden aan denken hem de weg te versperren.

Terwijl het rumoer beneden steeds toenam, bereikte Piet het terras van het huis en ging naar de voorkant toe. De straat was niet erg breed en aan zijn voeten zag Piet de gewone stroom van halfbloeden, Indianen, hoedenkooplui en Indiaanse vrouwen op haar ezeltjes en aanmatigende, ruiters voorbij trekken.

Naar beneden springen was uitgesloten. Trouwens, hij wilde het avontuur voortzetten, de bronnen van de Amazone verkennen. Maar hij was erop gesteld de Rode Vleugel te waarschuwen. Al lag de straat laag, ze was naar verhouding meer smal dan diep. In overeenstemming met de traditie van de landen aan de Evenaar. Hier worden de huizen namelijk zo dicht bij elkaar gebouwd omdat zodoende valleien van schaduw ontstaan. Op het terras tegenover hem zag Piet twee meisjes lachen. Twee vingers tegen zijn omgevouwen tong drukkend stootte hij een schelle fluittoon uit. De beide hoofden gingen met eenzelfde ruk omhoog en twee paar ogen keken zijn kant uit. Plechtstatig groette Piet De Rijke, legde een hand op zijn hart en boog nogmaals als een knipmes.

De beide meisjes schaterden het uit. Toen nam Piet De Rijke een aanloop en slingerde het rolletje met bankbiljetten en zijn brief naar hen toe. Een van de meisjes ving het in de lucht op, deed het open en slaakte een kreet. Ze begon hem luid toe te roepen in het Spaans, maar Piet haalde zijn schouders op en schudde droevig zijn hoofd om duidelijk te maken dat hij de taal niet verstond.

Intussen onderzocht een der meisjes de brief. Ze poogde die open te maken en keek Piet daarbij aan. Maar Piet knikte heftig ontkennend met zijn hoofd.

Maar toen ze het opschrift gelezen had, maakte ze plotseling een beweging of ze er een postzegel opplakte en de brief in de bus liet glijden.

Piet knikte levendig « ja » met zijn hoofd, drukte zijn handen in elkaar om haar te bedanken en maakte nog een diepe buiging terwijl hij achterwaarts terugliep. Het meisje glimlachte even en groette hem terug.

Haar nieuwsgierigheid was zeker geprikkeld, maar ze had begrepen wat Piet van haar verwachtte.

Nu was het hoog tijd weer terug te gaan. Als namelijk een bediende het terras opkwam en de beide meisjes opmerkte, kon Dr. Cucharro wel eens de ware toedracht raden en proberen de brief te onderscheppen. En dat wilde hij onder geen beding.

Wonderlijk genoeg brandde er nog altijd geen licht op de eerste verdieping. En de schildwacht bleef maar scheldwoorden brullen aan het adres van drie of vier dienaren die radeloos naar lampen zochten terwijl de capataz op zijn beurt in de tuin aan het schreeuwen was.

Uiterst beheerst sloop Piet in de verlaten gang en zocht zijn kamer weer op.

Daar stak hij zijn eigen lamp aan en ging naar de gang terug om kwasi slaperig te vragen wat er gebeurd was.

De anderen keken hem stomverbaasd aan. Dr. Cucharro kwam de trap op.

— Mag ik eens weten wat je nu weer aan het bekonkelen bent ?... vroeg hij geërgerd.

Een zichtbare verbazing tekende zich op Piet's gezicht af.

— Wat zei u ? Ik begrijp u niet... Ik was met mijn kleren aan op bed gaan liggen, afgemat van de warmte. Uw bedienden maakten zo'n hels lawaai dat ik er wakker van werd.

De dokter bekeek de in gruizels gevallen lamp, wipte met de punt van z'n schoen de asbak om en haalde z'n schouders op. Hij ging weer naar beneden zonder Piet De Rijke zelfs nog een blik te gunnen. Was hij erin gelopen ? Nee, waarschijnlijk niet, maar hij scheen er zeker van te wezen dat deze poging op niets uitgelopen was.

Voldaan strekte de jongeman zich op zijn bed uit en viel in slaap. De volgende dag begon de D. C. 3, bestuurd door een vriend van de dokter, na urenlang vliegen boven een bepaald punt heen te cirkelen. Piet De Rijke boog zich voorover en keek aandachtig toe. Hij zag niets als een onmetelijke groene massa, maar kon onmogelijk uitmaken of het weiland dan wel bos was. Als hij daarin neer dook, zelfs door 100 valschermen vastgehouden, hoe zou hij dan landen ?

— Ik zie het meer niet, zei hij tegen de capataz die bij hem in de hut waakte.

Maar de capataz schudde zijn hoofd en antwoordde :

— Het Titacacameer is nooit te zien. Het is volkomen met riet overwoekerd.

— En als ik in het meer val ?

— Die kans moet je lopen, zei de capataz, berustend zijn schouders optrekkend.

Even heerste er stilte, toen meldde de capataz :

— Spring nu.

Piet De Rijke keek een laatste maal rond, hij aarzelde en toen... toen, ja, wat eigenlijk ?... Hij had het avontuur zelf verkozen. Het was een schitterend avontuur dat hem toelachte. Trouwens, hij was er zeker van dat zijn goed gesternte hem voor alle misstappen zou behoeden. Hij keek de riemen van zijn valscherm na, ook die zijn uitrusting vasthielden welke met hem naar beneden moest.

Toen keerde hij zich naar de capataz om :

— En de wapens ?

Deze reikte hem dozen met patronen over, die Piet in een zak opsloot, daarna een revolver en een geweer.

Een ogenblik kwam Piet in de verleiding een doos patronen open te doen, zijn revolver te laden, de capataz onschadelijk te maken en de piloot te dwingen, onder bedreiging van zijn revolver, hem naar Guayaquil terug te brengen. Misschien dreef Dr. Cucharro hem zo wel de dood in, misschien was het Psalmotragras maar een voorwendsel ?...

Maar de capataz hield geen oog van hem af. Trouwens, hij had nu eenmaal het avontuur aanvaard. Waarom zou hij dan op het laatste ogenblik terugkrabbelen ? Hij richtte zich op en opende het portier van de cockpit.

— In orde, ik ben klaar.

Eerst zag hij de gewone afwisseling van groen en rood licht en toen sprong Piet De Rijke de ruimte in.

(Wordt vervolgd)

in de bocht

HUP ROBBEDOES

Robje blijft oefenen. Weer schiet hij te water.

Hé !... Wat doet hij nu ?...

Hij zwemt de schoolslag. Ik hol naar het andere einde van het zwembad, want daar zal hij wel aantikken...

Ik kom precies te laat... Rob is al gekeerd (maar hoe !) en zwemt zijn baantje terug. Zo zijn we allebei weer op ons punt van uitgang...

Robje blijkt pompaf. Twee keer de baan is ook geen peuleschilletje !

— Welke tijd heb ik gemaakt ? informeert Rob, als was hij een groot kampioen.

— Beste jongen, ik weet er geen snars van, moet ik hem eerlijk zeggen. Als je me van te voren even gewaarschuwd had, dat je « tijd » ging zwemmen, had ik mijn stopwatch wel te voorschijn gehaald

» Spijt hoef je er overigens niet om te hebben, Rob ! Ik heb de droevige plicht je te melden, dat bij officieel wedstrijdzwemmen de hele jury niet anders had kunnen doen dan... je uitsluiten !

» Bij het keren moeten de deelnemers met beide handen tegelijk aantikken. En dat met beide handen op gelijke hoogte en met de schouders waterpas. Aldus bij de schoolslag. Het reglement is onverbiddelijk...

— Altijd dat reglement, moppert Rob. Maar ja, als ik in wedstrijden wil uitkomen, zal ik er rekening mee dienen te houden. Hoe moet het dan eigenlijk, meneer Frank ?

— Dat zal ik je even laten zien, Rob !

FRANK

WIL JE NIET...

UITGESLOTEN WORDEN, DAN NIET AANTIKKEN MET DE HANDEN OP ONGELIJKE HOOGTE.

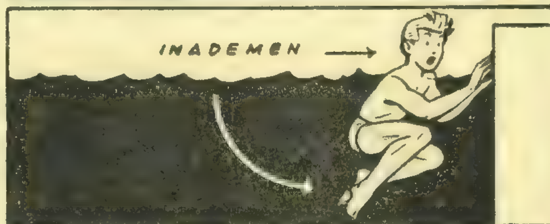

EN EVENMIN MET EEN HAND AANTIKKEN.

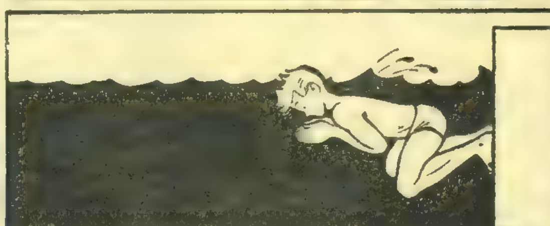

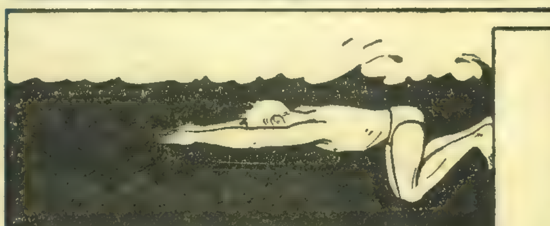
AANTIKKEN BIJ SCHOOLSLAG

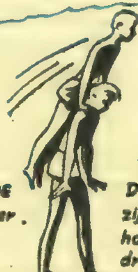

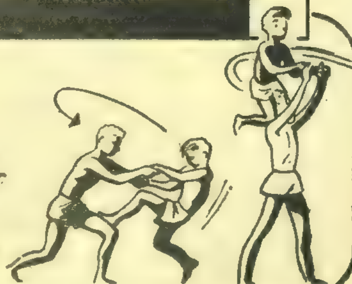

Ik HIJS ME OP DE SCHOUDERS van mijn broer door flink en tegelijk af te zetten.

Dan hang ik tussen zijn benen, grijp zijn handen en laat me drie keer OPHIJSEN.

Ik zet me tenslotte af op zijn dij en klim MET MIJN KNIEËN OP ZIJN SCHOUDERS, terwijl hij stevig mijn handen vasthoudt.

JOHAN

In het kasteel Basenhau is Johan tegenwoordig bij de voorbereidselen tot het gevecht. De troebadour nadert de burcht...

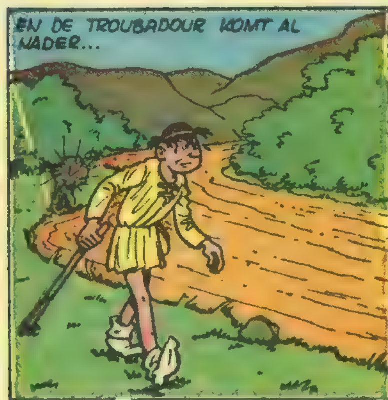

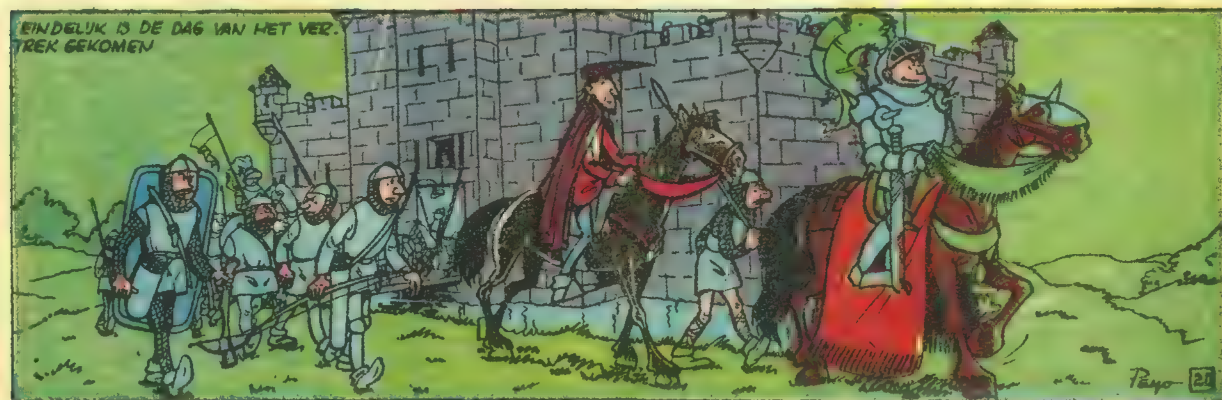

BUCK DANNY

TESTPILOTEN

Buck Danny is zijn vrienden in het ziekenhuis gaan bezoeken. Op de terugweg wordt hij door een onbekende aangesproken...

NU?.. ZUL JE ME EINDELIJK UITLEGGEN WAT JE WIL?

VERGEEFT U ME, MAJOOR... MAAR... IK WOU BESLIST MET U PRATEN, VOOR UW PROEFVLUCHT MORGEN.

IK BEN GEOFFREY CAFFERY. ZEGT DIE NAAM U NIETS?.. IK BEN DE UITVINDER EN DE BOUWER VAN DE TURBO-STRAALMOTOR DIE U MORGEN GAAT PROBEREN EN DIE OP EEN "BELL X5-1" CEL GEMONTEERD IS!...

?!!? ZO... ZO!...

ALS U MORGEN DIE KIST BESTUURT, HEEFT U MIJN HELE LEVEN, MIJN TOEKOMST IN HANDEN. MIJN LAATSTE CENT IS OPGEGAAN AAN MIJN UITVINDING. ALS DE U.S. AIR FORCE HAAR VERWERPT BEN IK STRAATARM, VERLOREN!...

DROMMELS!..

EN TOCH IS HET EEN GEWELDIGE UITVINDING! DE GROTE HANDICAP DER STRAALJAGERS IS HET BENZINEVERBRUIK. 1.000 TOT 2.000 LITER PER UUR. AL ZITTEN ZE BOORDEVOL BRANDSTOF, TOCH KUNNEN ZE ZELDEN LANGER DAN 40 MINUTEN VLIEGEN. DANK ZIJ MIJN MOTOR, DIE VEEL LICHTER DAN DE ANDERE IS, ZULLEN DE "JETS" MET GEMAK DE GELUIDSSNELHEID OVERTREFFEN, MAAR DE HELFT MINDER GEBRUIKEN EN BIJGEVOLG DUBBEL VER VLIEGEN!...

B.163A

EEN REUZENVOORDEEL IN EEN LUCHTGEVECHT!

PRECIES!... MAAR WAAROM HEEFT GEEN ENKELE MAATSCHAPPIJ UW PATENT DAN GEKOCHT? ...ALS DE TECHNISCHE COMMISSIE BEREID IS UW MOTOR TE PROBEREN, DAN ZAL ZE TOCH VINDEN DAT DEZE VAN BELANG KAN WEZEN.

EERST WERKTE IK VOOR EEN VLIEGTUIGFABRIEK... MAAR IK... HEB VEEL PECH GEHAD... ALLEN DIE MIJN TURBINESTRAALMOTOR PROBEERDEN VIELEN TE PLETTER. ONVERKLAARBARE ONGEVALLEN. DE MAATSCHAPPIJ WEIGERDE TOEN VERDER PROEVEN EN ONDERZOEKINGEN TE DOEN.

!

DAAROM WOU OOK GEEN ENKELE CONSTRUCTEUR ME NOG AANNEMEN OF GELD VOORSCHIETEN. TOEN HEB IK MAAR ALLEEN MET MIJN EIGEN SPAARGELD MIJN WERK AFGEMAAKT. DIE MOTOR HEEFT ME JARENLANG MOEITE GEKOST EN MIJN LAATSTE "CENT." DENKT U DAAR MORGEN AAN!

NA EINDELOOS GEAARZEL EN TALLOZE TESTS OP DE PROEFBANK, HEEFT DE TECHNISCHE COMMISSIE ME EEN LAATSTE KANS GEGEVEN. ZE IS BEREID MIJN TURBINESTRAALMOTOR DOOR U TE LATEN KEUREN. AL MIJN HOOP EN DIE VAN MIJN DRIE KINDEREN IS OP U GEBOUWD.

IK ZAL MIJN UITERSTE BEST DOEN!

TOT MORGEN OP HET VLIEGVELD, MAJOOR!... VEEL GELUK EN... BIJ VOORBAAT BEDANKT!

HEB VERTROUWEN! IK HEB DE KIST EN DE MOTOR GEZIEN. ALLES LIJKT ME UITSTEKEND!...

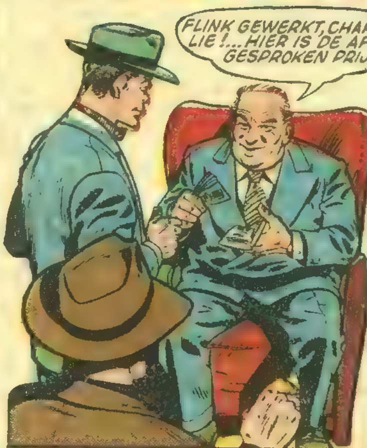
ARME KEREL! HIJ ZAL VANNACHT GEEN OOG DICHTDOEN. IK OOK NIET TROUWENS!... BRRR!... IK RIL VAN DAT VLIEGTUIG DAT ALLE PILOTEN DE DOOD INJAAGT. BEN IK NU AAN DE BEURT?.. TOCH VREEMD, DIE HERHAALDE ONGELUKKEN!...

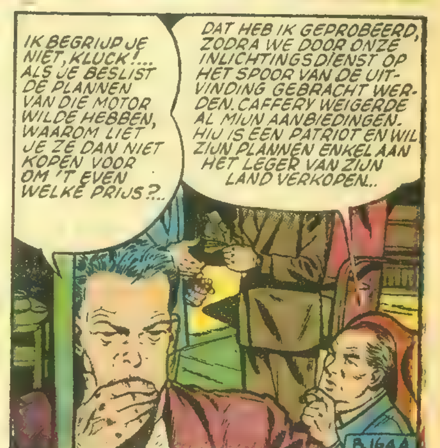
B.163B

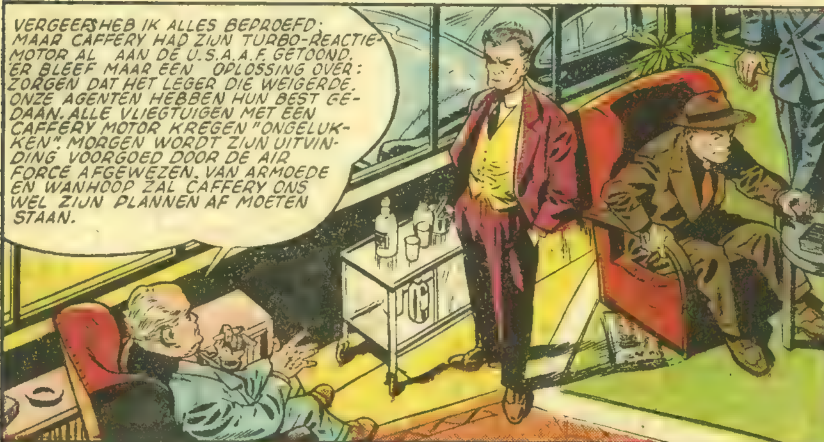

INTUSSEN IN EEN WEELDERIGE VILLA, DIE DIEP IN EEN REUSACHTIG PARK GELEGEN IS, ENKELE KILOMETERS VAN SPRINGFIELD AF.

NU?... IS HET GEGAAN?...
OP WIELETJES...UW ORDERS ZIJN UITGEVOERD, BOSS. MORGEN ZAL OPNIEUW MAAR VOOR 'T LAATST EEN KIST MET EEN MOTOR VAN CAFFERY OP DE GROND TE PLETTER VALLEN.

HM... GEEN ENKEL ZICHTBAAR SPOOR VAN SABOTAGE?...
U HOEFT NIET BANG TE ZIJN. DE ONDERZOEKINGSCOMMISSIE ZAL ER GEEN STEEK VAN SNAPPEN. HET ZAL NET EEN NIEUW ONGEVAL LIJKEN.

FLINK GEWERKT, CHARLIE!... HIER IS DE AFGESPROKEN PRIJS!

IK BEGRIJP JE NIET, KLUCK!... ALS JE BESLIST DE PLANNEN VAN DIE MOTOR WILDE HEBBEN, WAAROM LIET JE ZE DAN NIET KOPEN VOOR OM 'T EVEN WELKE PRIJS?...
DAT HEB IK GEPROBEERD, ZODRA WE DOOR ONZE INLICHTINGSDIENST OP HET SPOOR VAN DE UITVINDING GEBRACHT WERDEN. CAFFERY WEIGERDE AL MIJN AANBIEDINGEN. HIJ IS EEN PATRIOT EN WIL ZIJN PLANNEN ENKEL AAN HET LEGER VAN ZIJN LAND VERKOPEN...
B.164A

VERGEEFS HEB IK ALLES BEPROEFD: MAAR CAFFERY HAD ZIJN TURBO-REACTIEMOTOR AL AAN DE U.S.A.A.F. GETOOND. ER BLEEF MAAR EEN OPLOSSING OVER: ZORGEN DAT HET LEGER DIE WEIGERDE. ONZE AGENTEN HEBBEN HUN BEST GEDAAN. ALLE VLIEGTUIGEN MET EEN CAFFERY MOTOR KREGEN "ONGELUKKEN". MORGEN WORDT ZIJN UITVINDING VOORGOED DOOR DE AIR FORCE AFGEWEZEN. VAN ARMOEDE EN WANHOOP ZAL CAFFERY ONS WEL ZIJN PLANNEN AF MOETEN STAAN.

MAAR IS DIE MOTOR HEUS ZO BUITENGEWOON?...
ONGETWIJFELD! DE KISTEN DIE ERMEE UITGERUST ZIJN ZULLEN ALLE NU BESTAANDE DE LOEF AFSTEKEN. DAAROM HEEFT HET LEGER TOT NU TOE DE PROEVEN VOORTGEZET ONDANKS DE ONGELUKKEN.

DE PLANNEN STELEN WARE EENVOUDIGER GEWEEST.
ONMOGELIJK!... VOLGENS DE VOORSCHRIFTEN ZITTEN ZE AL SINDS HET BEGIN DER PROEFNEMINGEN IN DE BRANDKAST VAN DE TECHNISCHE COMMISSIE.

EH... GEEN ENKEL GEVAAR VAN DE SABOTEUR TE DUCHTEN, CHARLIE?...
O, NEE! EN VOOR ALLE ZEKERHEID SCHADUWEN TWEE MANNEN HEM ONGEMERKT!...

DIE AVOND ERGENS IN DE STAD...
ONMOGELIJK... DAT MAG IK NIET TOELATEN! AFSCHUWELIJK! IK BEN EEN MISDADIGER... EEN MONSTER!...
B164B

Onze Knollentuin

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Nog oud zeer uit 't oude jaar. Nieuwjaarspost... Piet ziet niet klaar !

Laat ons gauw en veel gaan planten. Sjarel zal woekeren met de plaatsruimte om zoveel mogelijk planters en planteresjes genoegen te doen. Alleen nog één woord namens Sjarel, Snuf en Piet : hartelijk dank voor de vele geschreven, getekende en gedrukte Nieuwjaarswensen, kaarten, kaartjes en wat weet ik al, die de post namens onze rakkers bij tientallen dagelijks aflevert (met en zonder strafport !). Het is natuurlijk onmogelijk allen afzonderlijk te bedanken. Dat zij hiermee eens en voorgoed gedaan. Al jullie beste en lieve wensen kaatsen we vertienvoudigd terug ! En nu naar 't oud zeer uit het oude jaar !...

ALPENROOSJE uit Hofstade (Aalst) nam **P. K.** op de korrel, waarvoor ze eervol vermeld wordt, en dacht aan voorbije zorgelijke uren. Eind goed, al goed, Odette, maar het nieuwe begin is er alweer !

STUDENTENANGST

Daar zijn ze dan, de vervelende prijskampen ! De dagen kruipen, overladen door de pakken werk. Ze zijn er ! Lang werd de nare gedachte weggekaatst, nu kan het niet meer. Voorbij, die dagjes vol vreugde, als je zo knusjes bij elkaar zat in de klas.

Met benepen hart stap je de school binnen, ziet de donkere gezichten van de meesteressen en je krijgt het benauwd, vreselijk benauwd. Ginder boven wacht de klas ! De vragen komen in je op : Wat ?.... Welk ? Hoe ?... Zo ga je verder tot ze je komen zeggen, dat je naar de folterkamer mag !

En je gaat ! Zwaar klinken je voetstappen op de treden en met angstig gezicht stap je de klas binnen. Daar op 't bord staan, hier op je bank liggen die domme vragen van je prijskamp en je zucht !... De letters dansen voor je ogen en je voelt dat je deze morgen een half uur slaap miste en dat je juist die vraag niet onthouden kon ! Het koude zweet komt op je voorhoofd, als je denkt aan je thuis, waar ze alleen maar kijken naar 't einde en niet naar de uren, die je in spanning en angst hebt doorgebracht. En je zakt weg in een droomwereld van spoken, tot je plots gewekt wordt door de snijdende stem van 't mens, dat voor je zit en schijnt te lachen met je miserie. « Werken, anders kom je er niet ! »

En je werkt, je schrijft, en als je een blad volgeklad hebt, besef je plots, dat je bezig bent met heel iets anders te vertellen dan wat 't moet zijn. Maar je schrijft door ! « Hoe meer, hoe beter », denk je.

Nog vijf, nog drie, nog twee, nog één minuut... Je geeft je blad af, blij ! Al één voorbij ! En je gaat weg met lichte stap ! Gelukkig, juist gedaan !...

Als je de deur van je kamer opendoet, kijken uit een donker hoekje je de boeken voor morgen aan. Je weet, dat het dan nog erger zal zijn !

ALPENROOSJE uit Hofstade-bij-Aalst.

SUPERMAN uit Menen vertelt sympathiek van de postbode. Hulde aan het tekentalent van jou, **TARZAN** en **VLIEGENDE VALK**, allen uit hetzelfde nest ! Jullie vinden het zeker niet erg, als Jacquelientje met de eer gaat strijken, waar of niet ?

DE POSTBODE OP NIEUWJAAR

De postbode gaat zwaar beladen van huis tot huis. Hoe kan het anders. Het is nieuwjaarsdag en kaartjes en pakjes zijn er bij de vleet ! Met al die pakjes en kaartjes heeft de post soms veel last ! Er zijn onleesbare adressen bij en 't gebeurt ook, dat de adressen verkeerd zijn. Dan moet hij zijn plan maar trekken !

Bij veel mensen wordt hij uitgenodigd even binnen te komen De mensen schenken een borrel en wensen hem een « Gelukkig Nieuwjaar ». Met een « van gelijke » gaat hij verder.

Overal gaat hij niet binnen, want hij kent het spreekwoord : « Als de drank is in de man, is de wijsheid in de kan ! » Een dronken « facteur » zou rare toeren uithalen. Al is hij niet dronken, toch is hij « wat verblijd », zoals de mensen zeggen. Hoe kan het ook anders ! Je kunt toch niet overal bedanken, en daarbij 't is alle dagen geen « Nieuwjaarke Zoete ».

SUPERMAN uit Menen.

Onze Kwabbernoot staat al te popelen om te zien, wat hij nu weer heeft uitgehaald. Van **ZWAM** uit Elsene zag hem op reis gaan. Je leert al aardig typen, Maurice !

PIET KWABBERNOOT OP REIS

P. K. komt met zwaargeladen koffers uit het Robbedoeshuis. Hij mag naar zijn moeder !

Hij stapt het station binnen en vraagt :
— Een kaartje, alstublieft.
— Waar wil u heen, meneer ?
— Wat ben je nieuwsgierig, kerel !
— Maar meneer, ik kan u anders geen kaartje geven !
— Wel, ik ga naar mijn moeder.
— Waar woont uw moeder dan ?
— Toe nou !...
— Hm,... als ik niet weet, waar uw moeder woont, dan...
— Mijn moeder woont in de Statiestraat 109, tweede bel, vierde verdieping, eerste deur links.
— Maar in welke stad, meneer ?
— In Mechelen, natuurlijk !
— Goed, hier is uw kaartje.
— Dank u !

Piet gaat vrolijk naar de trein. Het is echter de eerste keer, dat P. K. met een trein reist.

Hij gaat vrolijk op de locomotief zitten.
— Héla, daar ! Vlug er af, of...

Piet is reeds verdwenen.

Hij stapt dan in een wagon, maar wipt er nog bij tijds uit, want het is de trein voor Luik !

De trein vertrekt, maar Piet is nog niet aan het eind van zijn avonturen. Daar zit hij op een hoed en zegt tot zijn buurman :
— Meneer vergeef me... Ik zit op uw hoed !
— Wat ? Op mijn hoed ?!...

Nagetekend knolletje van ANGELIQUE DE CHAVAGNAC 21.581, uit Nukerke.

DENK NA EN... VUL IN :

HORIZONTAAL

1 : Dronk. — 2 : Middag. — 3 : Onderofficier (afk.). - Stang tussen twee wielen. — 4 : Schop met de voet. - Amme. — 5 : Niet rijk. - Stap. — 6 : Persoonlijk voornaamwoord. - Anno (afk.). - Dwarshout aan de mast. — 7 : Put, waaruit men veen graaft. — 8 : Bekend hemellichaam. - Aanw. voornaamwoord. - Ex officio (afk.). — 9 : Dubbele klinker. - Caramel in een papiertje. — 10 : Snel. - Verk. meisjesnaam.

VERTIKAAL

1 : Bijwoord. — 2 : Elpenbeen. — 3 : Sterk afkeuren. — 4 : Gevlochten koord. - Voorzetsel. — 5: Mand waarin een kindje leert lopen. — 6 : Tweeklank. - Heulsap (verdovend middel). — 7 : Jongen. - Berg in Zwitserland. — 8 : Pijn. - Voegwoord. — 9 : Uitroep van verwondering. - De eerste vrouw. — 10 : Niet open.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Eicel, Kaap. — 2 : Raar, Daarom. — 3 : Baars, Goi. — 4 : Nat, Os.

Vertikaal. — 1 : Er. — 2 : Ia. — 3 : Cab. — 4 : Era. — 5 : An. — 6 : Dra. — 7 : Kast. — 8 : Aa. — 9 : Argon. — 10 : Poos. — 11 : Mi.

Piet krijgt een vuistslag, dat hij steentjes ziet.
Enkele minuten later komt Piet tot de ontdekkking, dat hij op zijn eigen hoed gezeten heeft.
Als hij uitstapt, trapt hij op de voet van een juffrouw.
Piet zegt :
— O, pardon... Verontschuldig mij... Ik kon niet harder, juffrouw !
Daarmee is het gedaan, want hij loopt vlug weg. Tot hij veilig bij zijn moeder aanbelt.
Zijn moeder komt aan het venster en roept :
— Hier de sleutel, Piet !
Ze gooit de sleutel naar beneden.
Piet hoort het niet, maar voelt het wel, als hij de sleutel op zijn hoofd krijgt !

VAN ZWAM uit Elsene.

BLAUWE SPERWER 29.753 uit Antwerpen ziet P. K. bij voorkeur 's nachts door de Sinjorenstad zwerven. Vergeten we het echter niet, dat Piet volgens bovenstaand knolletje ook Mechelaar is !

HET GEHEIM VAN DE VLIEGENDE SCHOTEL

Het is nacht. Een man stapt haastig door de verlaten straten : een lange, magere vest. Wie het is ?... Onze Kwabber, natuurlijk ! Hij schijnt niet al te nuchter te zijn.
Opeens... verschijnt van achter een wolk iets rond, lichtgevend... Een vliegende schotel !
Op een ik en een gij springt Piet het politiebureau binnen en roept :
— Commissaris, een vliegende schotel !...
De man der wet springt op, loopt naar buiten en....
— Waar is die vliegende schotel dan, man ?
— Daar, meneer ! stottert onze Piet.
Wat zag de commissaris ?.... De maan !
Piet sliep die nacht niet thuis...

BLAUWE SPERWER 29.753 uit Antwerpen.

Onvermoeid schrijft TEPPEN TEERLEPEL zijn critiekknollen. Nu moeten Stijgende Havik uit Amsterdam en Custos uit Gent-Brugge het ontgelden... Als Snuffel echter objectief de uitgebrachte kritiek bekijkt, is alles zo kleinzielige vitterij en zijn de opmerkingen zo onnozel, dat hij Teppen een dienst bewijst met... zoiets niet te planten ! Voor Teppen en alle criticasters — al of niet in clubverband — geldt : geef opbouwende critiek of waag je niet aan dit moeilijke genre. Wie spreekt hier eens het verlossende woord ?...

OEKSELFOEKSEL uit Vorselaar opende reeds meermalen haar dichtader. Hier blijkt, dat ze een rijmschema al aardig vast te houden weet !

JANTJE OP HET IJS

Jantje was een brave jongen
Maar... een beetje eigenwijs !
En hij wou zo graag gaan glijden
Op het spiegelgladde ijs !

Doch zijn moeder zei : « Nee, Jantje,
Gij blijft hier hoor, deugeniet,
Want het ijs, ginds op de vijver,
Draagt u immers nu nog niet ! »

Jantje wou het beter weten,
Luisterde dus niet naar Moe.
Hij sloop stilletjes het huis uit
Naar de grote vijver toe.

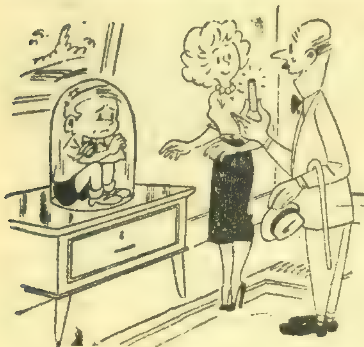
Ja, daar was hij al aan 't glijden
Maar opeens... O !... Het ijs brak !
Onze Jan kon huiswaarts keren
Heel beschaamd... met een nat pak.

Moeder heeft hem toen bekeven.
— Het was niet de eerste keer ! —
Jantje zal het nooit vergeten
Eigenwijs is hij niet meer.

OEKSELFOEKSEL uit Vorselaar, lid van rakkeresjesclub « Vooruit ».

In ons tekenknollenperk zijn de pogingen veel, de resultaten eerder mager. Wat echter niemand mag doen versagen. ROBIN HOOD en LUCKY LUKE, beiden uit Gent, werkten in kleuren of met verkeerde inkt. Willy en Jozef moeten dus hun leven beteren. P. K. is al even sterk in briefschrijven als in haarkammen : hij doet het nooit ! DE RODE TIJGER uit Duffel knolde een flere, klauwende leeuw. Goed werk !... LUCKY LUKE uit Berlare (Dendermonde) zette Robbedoes tussen de touwen. Welkom, Lucien, en eervolle vermelding allemaal.

Ach, en hiermee is ons tuintje voor deze keer weer volgeplant. Sjarel trekt waarschuwend aan zijn pijp. Oppassen, dat hij niet aan ons trekt ! Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes. Werk naarstig, maar blijf nog meer ! Opgeruimd staat netjes, zelfs bij een kaal hoofd, zegt Piet. Pure groeten van Sjarel, melk-chocolade van Piet, maar met melk en nootjes van jullie opperplanter SNUFFEL.

ABONNEMENTSPRIJS

LANDEN	VALUTA	1 JAAR	6 MAAND.	3 MAAND.	BESTELLEN BIJ
Nederland	Fl.	15.60	7.80	3.90	Uitg. J. Dupuis, Zonen & Co.,
West-Indië	Fl.	16.80	8.40	4.20	Hercules Seghersiaan 19, Eindhoven. - Giro : 211.714.
België en Luxemburg	B. Fr.	260	130	65	Uitg. J. Dupuis, Zonen & Co.,
Belgisch Kongo	B. Fr.	272	136	68	Ommeganckstraat 21, Antwerpen.
Andere landen	B. Fr.	280	140	70	- P. C. R. 3621.59.

RIK RAKKERS

De klei, die aan de hoeven van het paard kleeft, ruikt naar olie...

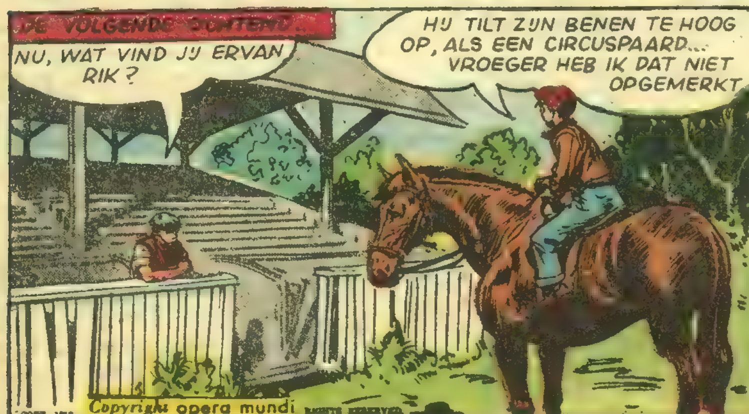

Hoekje voor Snuffelaars

De PENNEN

WOORDEN VERGAAN... SCHRIFTEN BLIJVEN. VAN VROEG AF AAN HEEFT DE MENS ZICH INGESPANNEN OM AAN DE TOEKOMSTIGE GENERATIE EEN GETUIGENIS NA TE LATEN VAN ZIJN BESTAAN!...

DE MENS UIT DE OUDHEID SCHREEF MET EEN STENEN OF METALEN STIFT OP PLATEN VAN STEEN, METAAL OF HOUT...

LATER WERD ER EEN LAAG WAS GESTREKEN OVER EEN HARDE HOUTEN PLAAT (AHORN, CYPRES OF ESDOORN). DE STIFT WAS VAN BEEN.

DE EGYPTENAREN SCHREVEN OP PAPYRUS MET EEN STUKJE RIET GESNEDEN IN DE VORM VAN EEN BEK MET TWEE PUNTEN. ZE GEBRUIKTEN INKT. KLEINE RONDE SCHIJFJES LOOD GEBRUIKTEN ZE ALS POTLOOD.

IN HET BEGIN DER Xe EEUW WERD HET RIET VERVANGEN DOOR DE GANZENVEER EN HET PENSEEL. HET PAPYRUS MAAKTE PLAATS VOOR PERKAMENT, (BEREIDE HUID VAN SCHAPEN, GEITEN EN EZELS). ENKELE EEUWEN LATER, IN DE XIIe EEUW, VERSCHEEN HET POTLOOD. DE XIIe EEUW IS DE TIJD DER COPISTEN EN CALLIGRAFEN (GELEERDE NAAM VOOR SCHOONSCHRIJVERS).

DE METALEN PEN, DIE WE DANKEN AAN DE FRANSMAN ARNOUX, KWAM IN DE XVIIe EEUW IN GEBRUIK. ZE ONDERGAAT VERSCHILLENDE VERBETERINGEN EN LEIDT, EVEN NA 1900, TOT DE VULPEN EN (NOG NIET LANG GELEDEN) DE KOGELPEN.

De Man, die Vrijbuiters temde

DE eilandengroep ten Oosten van Midden-Amerika noemt men de Antillen. Van de Grote Antillen is Hispaniola het grootste eiland op één na (Cuba). Het werd door de Spanjaarden ontdekt — en wel door Columbus in eigen persoon — in 1492. Hispaniola bestaat thans uit de republiek Haïti (sinds 1806), die de Westkust van het eiland beslaat en de Dominicaanse Republiek (sinds 1821), die het Oosten van het eiland omvat. Haïti is de naam, die de inboorlingen aan Hispaniola gaven. Die naam betekent : bergland.

Ten noordwesten van Hispaniola en slechts door een smalle vaargeul ervan gescheiden, ligt het eiland Tortuga of Schildpadeiland. Het is één tropisch woud in zon en zee en was lange tijd de schuilen wijkplaats der beruchte BOEKANIERS en FLIBUSTIERS (Vrijbuiters), met als kern het Fort op de Rots, dat slechts langs een touwladder te bereiken was.

Boekaniers en Vrijbuiters in deze tropische omgeving zetten onwillekeurig onze verbeelding aan het werk ! We willen er daarom een en ander van vertellen.

BOEKANIERS waren oorspronkelijk Franse jagers, die het vlees van wilde ossen en everzwijnen op de **« boucan »** bereidden. Dat **« boucan »** is dan de Franse schrijfwijze voor een woord uit een Braziliaanse taal, dat een soort houten rooster of hor betekende, waarop die nemrods het vlees van het geschoten wild roosterden. De huiden verkochten ze en ze deden goede zaken.

Ze droegen een spannende kuitbroek en een wijd, los hemd, die beide stijf stonden van het bloed en het vet. Laarzen en een eigenaardige hoofdbedekking voltooiden hun zonderlinge kleding. Verder droegen ze een lang geweer en een rist messen als bajonetten. Kerels, met wie het kwaad vechten was !

Met de FLIBUSTIERS of Vrijbuiters trokken ze op tegen de gemeenschappelijke vijand : Spanje. De Vrijbuiters, die de Caraïbische Zee afschuimden en op Spaanse schepen jacht maakten, waren kapers in dienst der Hollanders, Engelsen en Fransen. Hun naam komt van het Engelse **« flyboats »** (= vliegboten), naar de snelle schepen, waarmee ze opereerden, of van het Engelse **« freebooters »** (= vrijbuiters). Zelf noemden ze zich **« kustbroeders »** of **« Frères de la côte »**. Hun bekendste aanvoerders waren John Morgan, François l'Olonais, Jan Rock, de Braziliaan (uit Groningen !), Eduard Mansfeld van Amsterdam en Jan Erasmuszoon Reyning. De Frans-Nederlandse schrijver A. O. Exquemelin heeft in 1677 voor het eerst hun geschiedenis in druk uitgegeven.

Deze « kustbroeders » deden dus samen met de Engelsen op Jamaïca en de Hollanders op de Kleine Antillen om de Spanjaarden in die gebieden welbewust zoveel mogelijk afbreuk te doen. Het aandeel in de buit, dat ze kregen was nauwkeurig omschreven en ook kregen ze vergoeding voor gesneuvelden en gewonden. Natuurlijk ging het hard tegen hard. De Spanjaarden kenden geen genade voor deze rovers en zeeschuimers.

Een aanvoerder

Op zekere dag ontscheepte te San Domingo de Fransman Ogeron, heer de la Brouère. De man had al heel wat meegemaakt ! Hij was eerst in Frans Guyana geweest, maar had daar bij een mislukte kolonisatiepoging al zijn bezittingen verloren.

Een eerste poging om zich op de Antillen te vestigen, mislukte. Hij leed schipbreuk en keerde naar Frankrijk terug, waar zijn zuster hem het nodige geld verschafte om een nieuwe expeditie te wagen.

Zijn moed en volharding in tegenspoed maakte indruk op de Franse Boekaniers, bij wie hij zich aansloot en spoedig was hij de onbetwiste aanvoerder van dit ruwe volkje, die tot dan toe nooit onder gezag gestaan hadden.

Bertrand Ogeron, heer de la Brouère, was geboren in Rochefort aan de Loire, op enkele kilometer van Angers. Hij behoorde tot de gegoede burgerij. Al vroeg moet een zekere zwerflust in deze knaap gezeten hebben. Hoe vaak heeft hij van tevoren al niet in verbeelding de Loirestroom afgevaren en ver over zee naar het onbekende Westen, alvorens hij kans kreeg een voet aan boord te zetten !... Egoïstisch was de jongeman allerminst. Hij trok zich het lot der arme negerslaven aan. Hij was een onkreukbaar en grootmoedig bestuurder en onderscheidde zich in dienst van zijn land, waarvoor hij een hele kolonie veroverde.

Ogeron had gestudeerd bij de geestelijken van het Oratorium te Angers en was daarna overgegaan naar de Franse zeemacht, die Richelieu had opgericht. Na de dood van zijn vader en de verdeling der erfenis trok hij met de « Pelagia » naar Guyana, maar daar verloor hij alles. Later duikt hij weer op tussen de boekaniers van het Schildpadeiland.

Wakker bestuurder

Hij wist zich als vertegenwoordiger van de zonnekoning te doen eerbiedigen. In 1665 was hij benoemd tot stadhouder van San Domingo en bestuurder van het Schildpadeiland. Tegelijk moest hij de belangen der Franse West-Indische Compagnie, die het handelsmonopolie voor de Antillen verworven had, verdedigen. Dat alleenhandelsrecht van deze Compagnie was noch naar de zin van de inboorlingen, noch prettig voor de boekaniers, zodat de goeverneur al zijn bestuursgaven nodig had om de vrede te handhaven.

Het Schildpadeiland werd de bestuurszetel van de nieuwe Franse kolonie. Er werd onmiddellijk een begin gemaakt met grote aanplantingen : tabak, katoen en koffie.

Ogeron werkte een prachtig « tienjarenplan » uit, dat hij ter goedkeuring aan Generaal Markies de Sacy kon voorleggen, toen deze de goeverneur in zijn ambt kwam bevestigen. En met moed en ijver zette hij zich aan de verwezenlijking van dat plan, waarbij hij de erenaam « vader der armen » ontving.

Een maatschappelijk hervormer

In een tijd, toen er met passagiers en mensen op een schip (vooral slavenschepen !) nogal vreemd werd omgespron-

gen, schreef hij aan de gezagvoerder van de « Nativité » : « ervoor te zorgen, dat zieken onder de schepelingen matrassen en goede dekens kregen. Dat mensen, die de scheepskost niet konden verteren, vers voedsel moesten hebben ». Dank zij deze voorzorgen kon de kapitein later melden : « Van de tweehonderd mannen en vrouwen aan boord is er tijdens de overtocht niemand omgekomen ». Gewoonlijk bezweek minstens een derde der opvarenden !

Zo werkte goeverneur Ogeron op zijn manier voor de vrede, al kon hij niet verhinderen, dat de vrijbuiters er af en toe op eigen houtje op uittrokken.

Bekend is hun tocht naar Panama, waar ze een enorme buit veroverden. Het bleken zulke goede soldaten, dat de Graaf d'Estrées, luitenant-generaal der legers van Lodewijk XIV, deze matrozen-zeerovers bij voorkeur aanwierf voor de krijgsdienst onder zijn vanen.

Wat werd er intussen van de boekaniers ? Hun handel was lelijk gekortwiekt door die fameuze West-Indische Compagnie. Geen wonder, dat ze opstandig werden ! Het kostte de goeverneur heel wat diplomatie om bloedvergieten te voorkomen.

Ook op godsdienstig en zedelijk gebied deed Ogeron alles om het lot van zijn ondergeschikten te verbeteren. Hij trachtte onder de blanken gezinnen te stichten en liet daarvoor meisjes uit Frankrijk overkomen. Toch was de aanvoer eerder schaars. Wie waagde zich ook zover en tussen dat soort snaken !

Reeds bij zijn ambtsaanvaarding had Ogeron zijn vroegere leermeesters als missionarissen gevraagd en verschillende priesters van het Oratorium waren overgekomen. Ze waren behalve missionaris ook bouwmeester, ingenieur en planter. Spoedig hadden ze een grote en weldoende invloed op de primitieve bevolking aldaar, die van alle naastenliefde gespeend was. Tegelijk met de grond bewerkten ze ook de zielen, bouwden huizen en een kerk.

Ongelukkig verslonden de oorlogen, die de zonnekoning onophoudelijk voerde, schatten geld en de wanhopige verzoeken om steun van het moederland — om de kolonie tot volle bloei te brengen en de Spanjaarden voorgoed te verjagen — bleven onbeantwoord.

Er volgde een zeer ongelukkige tocht tegen de Hollanders en de vrijbuiters werden tegen de bepalingen van het toenmaals geldende internationale recht door de Spanjaarden terechtgesteld en vermoord. Ogeron besloot toen zelf naar Parijs te gaan en er zijn zaak persoonlijk te bepleiten. Na scherpe tuchtmaatregelen tegen zijn vijanden zeilde hij naar Europa terug en gaf het bestuur van zijn gebied over aan zijn neef de Pouancey.

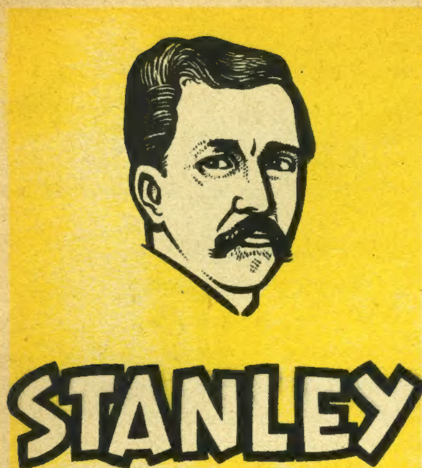
Droevig einde van een groot kolonisator

In zijn geboortestreek zocht hij even herstel van krachten. Toen trok hij naar Parijs, maar werd er ziek. Alles wat hij deed voor zijn geliefde kolonie stuitte af op een onbegrijpelijke onverschilligheid. Niets bereikte hij met al zijn verzoekschriften. Dat had weer geen goede invloed op zijn toch al geschokte gezondheid. Hij zou het verre Westen nooit meer terugzien en stierf in het vaderland...

Eerst twee eeuwen later werd een gedenkplaat onthuld in de kerk van Sint Severinus, de parochie waarin hij stierf en begraven werd. Daarop staat vermeld, hoe Bertrand Ogeron reeds tussen 1665 en 1675 de grondslag legde van een christelijke maatschappij op de Grote Antillen en hoe hij werkzaam was tussen boekaniers en vrijbuiters.

Jean THIERRY.

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.